

‘Ze zeggen dat je ogen ervan gaan bloeden. Eerst springen ze bijna uit je hoofd en dan gaan ze bloeden.’

‘Wie zegt dat?’

‘Kinderen. Ik hoorde het net.’

‘Je verzint het gewoon.’

‘Niet waar,’ zegt Will. ‘Waarom zou ik dit verzinnen? Ik heb het ergens gehoord. Eerst word je gek en dan gaan je ogen bloeden. Volgens mij gaat je hele huid bloeden.’

‘Wat een flauwekul.’ Dat is Louis.

‘Koppen dicht en slapen.’ Ik draai me op mijn zij. Ik lig niet lekker, want de ruwe deken prikt in mijn vel en ik vind de op hol geslagen fantasie van Will irritant. Mijn warme adem wasemt tegen de wol. Ik erger me aan mijn eigen irritatie. De afgelopen dagen erger ik me snel. Er zit een soort zwarte bal in mijn buik, die langzaam groter wordt. De twee jongens houden gehoorzaam hun mond. Ik ben de oudste. Ik ben de leider, de baas, de papa. In ieder geval in Slaapzaal 4. Mijn woord is wet.

Ik trek het gesteven laken omhoog en sla het over de rand van de deken. Het is hier niet echt koud maar wel kil – het soort kilte dat in de stenen en het cement van eeuwenoude gebouwen is getrokken, de

spookachtige, weemoedige kilte van dingen die ooit bestonden en nu voor een deel verdwenen zijn. Wat dat betreft passen we wel hier in dit huis, denk ik, en bij die gedachte knijpt mijn maag samen. Ik ril en trek mijn knieën op tot mijn kin. Ik voel de druk op mijn blaas. Ik moet plassen. Lekker dan.

‘Ik kan niet slapen van dat gedoe,’ klaagt Will en hij gaapt. Ik zie hem vaag in het halfdonker in kleermakerszit op zijn bed zitten terwijl hij over de ijzeren spijlen aan het voeteneind strijkt. Hij is de jongste hier en klein voor zijn leeftijd. Hij is echt nog een jongetje.

Vanaf het bed tegenover Will, aan de andere kant van de slaapzaal, klinkt een onafgebroken gefluister. Ashley, het buitenbeetje, zit geknield op de grond te bidden. Dat doet hij elke avond zodra het licht uitgaat. Vanwege zijn geloof.

‘Ik denk niet dat God luistert,’ zeg ik. ‘Als je bedenkt hoe we ervoor staan...’

‘God luistert altijd.’ Het klinkt arrogant en zijn stem snijdt als een soort zweepslag door de koude lucht. ‘Hij is in alles aanwezig.’

Ik voel mijn blaas weer – ik verzet me niet langer en sla de dekens terug. De vloerplanken zijn koud aan mijn voeten – hoe koud zouden Ashleys knieën wel niet zijn? – maar ik doe niet mijn pantoffels aan. Ik ben geen oude opa.

‘Dan slaat dat hardop bidden van je dus nergens op,’ constateert Louis, wiens bed het dichtst bij de deur staat. Zijn haar piekt alle kanten op en onder het praten maakt hij drukke gebaren met zijn handen, ook al ligt hij in bed. ‘Want als die God van jou in alles aanwezig is, dan is hij ook in jou aanwezig. Daarom zou je net zo goed in je hoofd met hem kunnen praten. Desnoods de hele nacht als je daar zin in hebt. Je hoeft geen geluid te maken, want hij kan je toch wel horen. Natuurlijk is er geen enkel wetenschappelijk bewijs dat er een soort godheid bestaat, of dat we meer zijn dan een hoop cellen en water. Die God van jou is gewoon het product van iemands fan-

tasie, waar jij toevallig in gelooft. Dat bidden is alleen maar tijdverspilling van je.'

Het gefluister klinkt steeds harder.

'Misschien rukt hij zich af onder het bed en probeert hij het geluid te verdoezelen,' zeg ik als ik bij de deur ben. '*Flap, flap, flap.*' Ik grijns en beweeg mijn hand op en neer.

Louis grinnikt.

Will giechelt.

Ik erger me niet langer. Ik ben dol op Will en Louis. Ik wilde dat het niet zo was, maar ik kan er niks aan doen. Ik kijk nog even achterom voordat ik de deur dichttrek. Ze lijken zo klein in die grote ruimte met veel te veel bedden voor ons vieren: zes tegen elke muur. Net alsof iedereen naar huis is gegaan en wij op een of andere manier zijn vergeten.

De deur valt in het slot en ik sluip door de gang. Het is nog een heel eind naar de wc, en hoewel er ergere dingen zijn waar ik bang voor ben dan de schaduwen en leegte van dit vervallen landhuis, toch loop ik snel verder. De laatste ronde moet nog komen.

Ik ren de brede houten trap af en houd me vast aan de leuning alsof het de reling van een schip is dat moeizaam door de nachtelijke oceaan ploegt. Het is doodstil, ik hoor alleen het zachte gekraak en gekreun van het huis zelf. Ik denk aan de kinderen in de andere slaapzalen, verspreid over de tochtige vleugels van het huis, en ook aan de verpleegsters en leraren in hun kamers. En dan gaan mijn gedachten automatisch naar de bovenste verdieping. De verdieping waar je alleen met de lift kunt komen en waar de kinderen die ziek worden 's nachts naartoe verdwijnen, efficiënt verwijderd terwijl het huis in diepe rust is. Opgeslokt door de lift en naar het sanatorium gebracht. We hebben het nooit over het sanatorium. In ieder geval nu niet meer. Niemand verlaat het huis en er komt ook nooit iemand terug uit het sanatorium. Dat weten we allemaal. Net zoals we weten

dat we daar allemaal ooit terecht zullen komen. Op een dag is het mijn beurt en ben ik het kind dat 's nachts verdwijnt.

Ik plas zonder de deur te sluiten en het licht aan te doen. Het is een hele opluchting, al schrik ik een beetje als de straal luidruchtig in de wc-pot klettert. Ik trek niet door – mijn moeder heeft me geleerd 's nachts niet door te trekken, en ik doe het nog steeds niet – en dan ga ik voor de spiegel staan en gaap. Mijn handen was ik niet. Dat is dus wel veranderd. Bacteriën zijn niet ons grootste probleem hier. Ook al kan ik me niet herinneren dat ze dat *hiervoor* wel waren.

Ze zeggen dat je ogen ervan gaan bloeden.

Ik leun voorover naar de spiegel en kijk naar mijn ogen. Normaal gesproken zijn ze helblauw, maar in dit vale licht lijken ze wel grijs. Ik trek mijn onderste ooglid naar beneden en ik zie de kleine adertjes aan de binnenkant. Geen bloed. Het is waarschijnlijk niet eens waar. Alleen maar die stomme, op hol geslagen fantasie van Will. Niks aan de hand met mij. Met niemand is iets aan de hand. Voorlopig dan.

‘Je hoort in bed te liggen.’

Het is een zachte, niet onvriendelijke stem, maar ik schrik me rot. Moeder staat in de gang bij het raam. In het maanlicht dat door de ruit valt, licht haar uniform helderwit op. Haar gezicht is nauwelijks zichtbaar.

‘Ben je niet moe?’

‘Ik moest plassen.’

‘Was je handen en ga weer naar bed.’

Ik laat koud water over mijn handen lopen, schiet dan snel langs haar heen en loop met twee treden tegelijk de trap op. Sinds ik hier in huis ben, is dit de eerste keer dat ze echt iets tegen me heeft gezegd. Ik wil niet dat ze iets tegen me zegt. Ik wil niet dat ze me opmerkt, alsof dat op een of andere manier een verschil zal maken.

‘Moeder komt eraan,’ fluister ik als ik terug ben in de slaapzaal.

‘Ze slapen,’ zegt Louis. Hij praat zo zacht en binnensmonds dat ik

hem bijna niet kan verstaan. Dat verbaast me niet. Het is ongeveer de juiste tijd ervoor.

‘Ik snap niet waarom ze ons vitamines geven voordat we naar bed gaan,’ mompelt Louis onduidelijk. ‘Ik snap trouwens helemaal niet dat ze ons vitamines geven.’

Ik glimlach een beetje onder mijn ruwe deken en gesteven laken. Louis, die op zijn dertiende al naar de universiteit had gekund als dit niet was gebeurd, zou een genie kunnen zijn, maar net als bij de andere kinderen ontbreekt er iets aan hem. Ik reageer niet op zijn opmerking. Het zijn geen vitamines, het zijn slaappillen. Moeder en de verpleegsters willen dat het ’s nachts stil is in huis.

Gespannen wacht ik nog een minuut of tien en dan hoor ik de deurknop omdraaien en voetgeschuifel. Moeder controleert de bedden. De laatste ronde voordat het ochtend wordt. Pas als ze weg is doe ik mijn ogen open en adem weer normaal.

Het was vrijdag toen ze kwamen, en warm, warmer dan normaal. Hij was op zijn gemak van school naar huis gelopen. Hij had een blikje cola gekocht in het winkeltje op de hoek, maar de koeling deed het niet en de cola was warm en kleverig. Hij dronk hem toch op, liet vervolgens een keiharde boer en schopte het blikje weg over straat. Hij dacht aan wat er die dag was gebeurd. Meneer Settle die maar doorging over de wereldwijde instabiliteit van het klimaat terwijl de hele klas vanwege de hitte bijna in slaap viel. De toets voor geschiedenis die hij nog moest maken. De ruzie met Billy. Daar zou hij nog last mee krijgen. Hij wist niet eens meer waarom hij was begonnen, alleen dat Julie McKendrick had staan kijken en dat het net was alsof Julie McKendrick nu al een paar dagen naar hem keek, ook al kon hij dat nauwelijks geloven. Morgenavond was het feestje. Morgenavond zou alles anders kunnen zijn.

Hij moest de hele tijd aan Julie McKendrick denken. Het was te

warm om te werken en ook te warm voor school. Maar het was niet te warm om aan Julie McKendrick te denken en dat ze hem misschien wel leuk vond. Hij ging zo op in zijn eigen wereldje dat het hem niet opviel dat het doodstil was op straat, dat alle kleine kinderen binnen waren, en niet zoals gewoonlijk op de stoep zaten of op hun fietsjes rondkarden. Billy en de toets speelden geen rol meer, het enige wat hem nu bezighield was de vraag of het echte liefde was wat hij voor Julie voelde of dat ze alleen maar het leukste meisje van de school was en of hij misschien met haar zou gaan zoenen. Misschien zelfs zijn hand in haar bh zou steken. Toen hij daaraan dacht kreeg hij een droge mond en begon zijn hart te bonzen. Hij vroeg zich af hoe het zou voelen, en of hij daar op het feest misschien achter zou komen. Zelfs toen hij een bestelwagen voor het huis zag staan, op de plek waar zijn vader altijd de auto neerzette als hij uit zijn werk kwam, had hij nog niets in de gaten. Het kwartje viel pas toen hij zijn moeder hoorde huilen. Maar toen was het te laat. En het was te heet om weg te rennen.

2

‘Ik heb geld op een van de tweeling gezet,’ zegt Louis en hij kijkt me aan. ‘Doe jij nog aan weddenschappen, Toby?’

Na de gong voor het ontbijt zijn we naar beneden gegaan en zitten nu aan tafel in een vertrek met houten lambriseringen, dat misschien ooit als salon heeft gediend, maar nu onze eetzaal is. Er brandt geen vuur in de grote open haard, en de enige dingen die nog aan het verleden herinneren, zijn een met paars fluweel beklede chaise longue, die tegen een wand is geschoven, en de lichte plekken op de verschoten gele verf van de muren, waar misschien ooit schilderijen hebben gehangen. Buiten breekt de zon even door het dichte wolkendek en het licht stroomt binnen door de enorme ramen waardoor stofdeeltjes in de lucht beginnen te dansen. Ik geniet van de warme stralen op mijn gezicht en terwijl ik mijn thee drink, vraag ik me af of Moeder en de verpleegsters ook iets in de thee doen die we bij het ontbijt drinken. Ik heb wel eens gehoord dat ze dat vroeger deden bij gevangenen, omdat ze dan geen zin meer hadden om te neuken of te vechten.

Louis probeert een gebakken ei met geroosterd brood naar binnen te werken, maar de boterham is niet echt bruin geworden en het ei is kleddeurig. Zijn T-shirt zit onder het eiwit, maar zo te zien trekt hij

zich daar niets van aan. Onze slaapzaal heeft een eigen tafel, nog steeds dezelfde tafel als toen we hier kwamen. Het is inmiddels een vaste gewoonte. Er zijn zestien tafels, en daarvan zijn er maar acht bezet, net zoveel als er slaapzalen in gebruik zijn. We praten niet vaak meer met de jongens van de andere slaapzalen, ook al zijn we nog maar met z'n vijftientwintigen. De meisjes, Harriet en Eleanor, zitten apart aan een tafel achterin. Ik weet niet precies hoe oud ze zijn, maar Eleanor is echt nog een klein meisje en Harriet is weliswaar ouder, maar ze is absoluut niet aantrekkelijk. Ze is een boekenwurm, klein en dik, en haar mondhoeken hangen bijna altijd chagrijnig naar beneden. De twee meisjes hebben zich altijd al afgezonderd en meestal vergeet ik gewoon dat ze er zijn.

‘Yep,’ zeg ik. ‘Wie van de twee?’

‘Weet ik niet. Ik kan ze niet uit elkaar houden. De ene die niet wil laten merken dat hij een snotneus heeft. Geen idee of het Ellory of Joe is. Maar goed, hij is ziek en dat probeert hij al dagen te verbergen.’

De tweeling hoort bij Slaapzaal 7. Slaapzaal 7 is net als de onze nog steeds compleet. Het is inmiddels een soort stilzwijgende competitie geworden tussen ons en hen: welke slaapzaal houdt het langst het oorspronkelijke aantal kinderen. Van alle slaapzalen telt alleen Slaapzaal 7 echt voor mij. Een van de twee identieke slungelachtige, sproetige jongens veegt zijn neus aan zijn hand af. Hij doet geen moeite om een tissue te pakken, ook al staan er papieren servetjes op tafel. Ik kijk nog eens goed naar hem. Het is niet echt duidelijk. De symptomen kunnen heel erg verschillen.

‘Ik doe mee. Wedden we om twee afwasbeurten?’

‘Afgesproken.’ Louis lacht. ‘Ik zeg dubbel of niets. Als een van hen weggaat, dan is zijn broer de volgende.’

‘Hoezo?’ Will komt erbij zitten met zijn tweede kom muesli. Will mag dan klein zijn, maar ik ken niemand die zoveel eet als hij. ‘Omdat ze elkaar kennen?’

‘Nee, dat heeft met wetenschap te maken. Ze zijn een identieke tweeling. Als een van hen het krijgt, dan is het logisch dat de andere vlak daarna aan de beurt is. Het is tenslotte iets genetisch.’

‘O,’ zegt Will. ‘Ja, dat zal wel.’

‘O, ik moet opeens ergens aan denken.’ Louis staat op. Het eiwit druipt nog steeds van zijn kin en voordat ik in de gaten heb wat hij gaat doen, staat hij al bij de tafel van Slaapzaal 7 en lacht naar Jake.

‘O, shit,’ mompel ik.

‘Jake,’ begint Louis. ‘Ik vroeg me net af of je me met iets zou kunnen helpen. Ik ben bezig met een soort onderzoek naar waar we allemaal vandaan komen en hoe lang de reis hiernaartoe heeft geduurd. Ongeveer dan. Om te beginnen moest ik eerst uitvogelen waar we precies zijn, maar daar ben ik inmiddels achter en ik...’

‘O, dit gaat niet goed,’ zegt Will en hij kijkt over de rand van zijn glas.

Ik kreun inwendig. Louis en dat stomme informatie verzamelen van hem. Niemand in het huis komt uit hetzelfde deel van het land. Dat weten we allemaal. Dus waarom is hij zo geïnteresseerd in de details? Waarom moet hij van alles het naadje van de kous weten? De afgelopen week heeft hij zich helemaal vastgebeten in het verzamelen van zo veel mogelijk gegevens van de ‘huisgenoten’, zoals hij ons noemt. Over het algemeen is dat niet zo best gegaan. Om te beginnen heeft hij er geen rekening mee gehouden dat mensen liegen. Ik heb zelf gelogen. En ik weet zeker dat de rest dat ook heeft gedaan. Niemand wil meer praten over de tijd *hiervoor* en zeker niet met iemand van een andere slaapzaal. In het begin heerste er nog wel een nerveuze, vriendschappelijke stemming, maar dat is helemaal voorbij. De slaapzalen vormen aparte klikjes en we bemoeien ons niet meer met de rest.

‘Wat heb jij daar verdomme mee te maken?’ Jake staat langzaam op. Hij praat zachtjes – er staan verpleegsters bij het buffet – maar de

dreiging is bijna tastbaar. Bestek wordt neergelegd. Hoofden worden omgedraaid.

‘Ik dacht dat het wel interessant zou zijn om...’ Louis het genie, het wonderkind, heeft niks in de gaten van de spanning die in de lucht hangt.

‘Waarom rot je niet op?’

Jake is net zo oud als ik, maar al vanaf dag één worden er verhalen over hem verteld. Er wordt gefluisterd dat hij op een tuchtschool heeft gezeten. Hij heeft auto’s gestolen. Veel van de wilde verhalen over *hiervoor*, die ik hier heb gehoord, geloof ik niet, maar bij Jake ligt het anders. De knokkels van Jakes handen zitten onder de littenkens en toen we hier nog maar net waren, was er het symbool van een bende in zijn achterhoofd geschoren. Als je goed kijkt kun je nog steeds de vorm zien in zijn aangegroeide haar. Ik ben niet van plan om ruzie te krijgen met Jake. Jake is geen Billy uit de hoogste klas.

‘Gaat Jake hem een dreun verkopen?’ Will kijkt me aan, en het ergste is dat Ashley dat ook doet. Als ik wil dat ze respect voor me blijven houden, moet ik nu iets doen. Ik heb geen keus.

‘Ik ga wel met hem praten.’ Als er een of andere drug in de thee zit, dan voel ik daar in ieder geval niets van. Ik ben gespannen als ik naar de andere tafel loop. Niet dat ik bang ben voor wat er nu zal gaan gebeuren – de verpleegsters komen niet vaak tussenbeide, hoewel ze vast zullen ingrijpen als er wordt gevochten – maar voor wat me later te wachten staat. Ik ben nooit door Billy in elkaar geslagen. Het zou best kunnen dat Jake dat wel doet.

‘Sorry, Jake,’ zeg ik tamelijk nonchalant. ‘Louis deed het zonder erbij na te denken.’ Ik kijk Louis aan. ‘Ga dat ei van je gezicht halen. Je ziet er niet uit.’

‘Het lijkt wel alsof hij aan een lul heeft gesabbeld,’ zegt Jake. Zijn tafelenoten grinniken. Ze kijken naar Jake op alsof hij een god is.

Ik glimlach stroef.

‘Klopt.’ Het ergste is dat Jake gelijk heeft. Er zit een sliert blubberig eiwit aan Louis’ kin geplakt.

Louis kijkt gekwetst en veegt zijn mond af. ‘Dat is ei,’ zegt hij.

‘Hou je kop en ga zitten, Louis,’ snauw ik tegen hem, en Louis, geschrokken van mijn toon, laat zijn hoofd hangen. Hij schuifelt terug naar Will en Ashley en is zich er ineens van bewust dat alle ogen in de eetzaal op hem zijn gericht. Ik kijk Jake aan en weet niet wat ik nu verder moet zeggen. ‘Zoals ik al zei: sorry.’ Ik draai me om en loop weg.

‘Fucking debielen,’ zegt Jake tegen mijn rug.

Geen debielen, Jake, fucking Defecten. We zijn hier allemaal Defecten.

Maar dat zeg ik niet. Ik ga gewoon zitten, neem nog een slok thee en hoop dat het hiermee klaar is. Zonder iets te zeggen kijken we naar de jongens van Slaapzaal 7 die hun borden afruimen. De jongste van hen, Daniel, een mollige jongen van een jaar of elf, ruimt Jakes bord af. Dan lopen ze in een rijtje achter hun leider aan langs onze tafel en trekken stuk voor stuk een gekke bek naar me, alsof ze me allemaal wel aankunnen en niet alleen Jake. Pas als ze weg zijn, kijkt Louis op.

‘Je hoefde ze toch geen gelijk te geven?’ zegt hij teleurgesteld.

‘Hij kon niet anders,’ zegt Ashley. Hij neemt een hapje van een zorgvuldig met boter besmeerde boterham. ‘Omdat je zo slim bent denk je zeker dat je alles weet. Dat is niet zo. Af en toe ben je gewoon ontzettend stom.’ Hij klinkt zelfgenoegzaam, hij is vast nog kwaad op Louis omdat hij hem gisteren te kakken heeft gezet tijdens zijn gebed.

‘Laten we het er niet meer over hebben.’ Ik wil weg uit de eetzaal. Ik zou willen dat ik vrienden was met Jake, niet omdat ik hem aardig vind, maar we zijn tenminste van dezelfde leeftijd. Als wij vrienden waren hoefde ik me niet zo vaak een soort kleuterjuf te voelen.

‘Misschien krijgen we vandaag allemaal een brief,’ zegt Will. ‘Ze

zeiden dat onze ouders ons mochten schrijven. Dat zullen ze nu toch wel gedaan hebben? We zitten hier al weken. Misschien komen ze ook op bezoek.’

‘Wil je nog steeds leren schaken?’ vraagt Louis. ‘Ik kan het je wel leren, als je dat wilt.’

Will glimlacht, en de brieven zijn even vergeten. Ik mag dan wel de baas zijn van de slaapzaal, maar Will vindt Louis veel interessanter dan mij, en hoewel ze wat verstand betreft heel erg van elkaar verschillen, is het wel duidelijk dat Louis Will ook aardig vindt. Ik vraag me af hoe Louis’ leven eruitzag voordat hij hier kwam. Omdat hij met zijn briljante verstand diverse klassen had overgeslagen, was hij altijd een stuk jonger dan zijn klasgenootjes. Hij had vast geen echte vrienden en werd natuurlijk als een halve freak behandeld. Ik denk dat Louis over schaken begon om Will af te leiden. Er komen helemaal geen brieven, en we krijgen zeker geen bezoek. Dat was wel duidelijk aan mijn moeders gezicht te zien toen ze mijn naam schreeuwde op het moment dat ze me in de bestelbus stopten. Op deze manier is niemand ervan op de hoogte wanneer het gebeurt. Dat is netter.

Voor onze ouders, tenminste.